

LBRIS

We know
books

Tibi Popescu

FEMEIA CU PANTOFI BEJ

roman

///bestseller

Chişinău • Bucureşti

2022

I.

O cafea bună se recunoaște după gust, așa cum o zi perfectă începe cu un sărut. Nu era și cazul meu. M-am trezit singură în patul matrimonial. Eram puțin înfrigurată, dar nu am zăbovit sub pătură. În scurt timp, aveam un interviu important. Ceasul din dormitor afișa ora 9:45. Am fugit dezbrăcată spre cabina de duș și m-am întors după câteva minute acoperită de un prosop imens.

În graba mea, nu m-am șters cum se cuvine. Mi-am pus fusta peste coapsele ude și un sacou negru asortat cu sutienul de aceeași culoare, dar nu am lăsat niciun nasture desfăcut. Am ieșit îndrăzneată din locuință, având pantofii roșii în mână. Am condus fără nicio jenă în picioarele goale.

La intrarea în televiziune, o domnișoară într-o rochie crem mi-a cerut datele personale și apoi m-a însoțit până la sala de interviu. A bătut prompt în ușă și a deschis-o fără sfială. În mâna stângă ținea o carte de poezii aparținând unui autor francez. Atentă la acest detaliu, nu am observat pragul și m-am împiedicat. Am căzut în genunchi la o distanță mică de bărbatul aflat deja în încăpere. Nu s-a grăbit să mă ajute, ci îmi admira implacabil decolteul. M-am ridicat cu sprijinul tipei și am constatat că tocul stâng era rupt. I-am privit stânjenită și m-am așezat pe singurul scaun liber.

— Îmi cer scuze că am întârziat.

— Nu-i nicio problemă, domnișoară. Vreți un pahar cu apă?

— Nu, mulțumesc.

— Cum vă numiți?

— Lorena Enescu!

— Am să încerc să vă găsesc CV-ul. Așteptați un moment.

— Aștept!

— Din câte citesc aici, ați terminat Facultatea de Litere, din cadrul Universității. Din păcate pentru dvs., căutăm oameni care au lucrat în mass-media. Ce ne puteți spune?

— Viața nu-ți oferă totdeauna ceea ce poțesteți. Mai degrabă, îți dăruiește frânturi de fericire. Munca în televiziune ar reprezenta o binecuvântare pentru mine. Am ales calea filologiei pentru că așa am voit și mi se pare firesc să îmi folosesc talentul pentru scris într-o sferă de activitate ce aduce valoare cuvintelor.

— Televiziunea nu este doar atât.

— Sunt nerăbdătoare să aflu toate secretele ei.

— Îmi spuneți câte cuvinte tastați pe minut la calculator?

— Rezultatul unui test de pe internet a fost 70 cuvinte pe minut.

— Bun. Mulțumesc! Urmează să vă contactez în scurt timp, pentru a vă comunica decizia luată.

Nu i-am răspuns și am ieșit urgent din încăpere. Interviuul a decurs diferit față de așteptările mele. Mi-ar fi plăcut să discutăm despre motivația de a candida pentru acest job. Am plecat dezamăgită și fără nimic în picioare. Imediat ce am pornit mașina, telefonul a început să sune.

— Domnișoară Enescu?

— Cine sunteți?

— Numele meu este Lucian Rusu. De mâine vă așteptăm la redacție.

— Așa de repede ați venit cu răspunsul?

— Timpul este dușmanul nostru.

— Eu îl consider un prieten.

— Într-o zi veți observa că este capricios și ursuz. În domeniul în care lucrăm sunt importante două lucruri: să fii prompt și să scrii bine. Discuția cu dvs. mi-a dezvăluit o persoană capabilă să le valorifice pe amândouă. Veți lucra în departamentul de știri, secția mondenă.

— Aștept cu nerăbdare.

Lucian avea o voce rece, care trăda dezinteres. Eram puțin intrigată de atitudinea lui. Părea să ascundă intenții murdare. Cât despre serviciu, eram bucuroasă că aveam prilejul să-mi arăt calitățile în arta scrisului. Pe vremuri, când tata era un politician activ, îi cream discursurile. Eram fascinată de lumea în care se învârtea și de ușurința prin care își folosea calitățile oratorice pentru a se face iubit de oameni. Toate acestea se întâmplau cu aproape un deceniu în urmă. Între timp, tata ne-a părăsit și totul s-a schimbat. Nu mai eram sunată de prietene și nici invitată la petrecerile lor pretențioase. De curând, printr-un joc al sorții, mama câștigase la bursă o sumă mare de bani. Cu toate acestea, viața nu mă mulțumea complet. Îmi doream un job și o activitate de care să fiu mândră. Speram ca revolta mea interioară să-și găsească alinare în găsirea unui loc de muncă potrivit. Fiind un moment de cotitură, nu trebuia să dau greș. Continuând să trăiesc din venitul părinților, m-aș fi îndepărtat în mare măsură de țelul meu. Îmi doream să trăiesc fericită alături de cineva. Am ajuns acasă, pe Strada Ardeni nr. 79.

— Cum a fost, draga mea?

— De mâine, voi lucra în televiziune.

— Veți prezenta o emisiune?

— Nu, voi scrie pe site-ul știrilor.

— Pare plictisitor. Unde îți sunt pantofii?

Mama nu părea încântată la aflarea veștilor. După ce-mi privise cu un ochi critic stilul vestimentar, a plecat la treburile ei, murmurând ceva de neînțeles. Era ora prânzului. Am comandat o pizza cu somon și anghinare plus un suc de portocale. Feliile le-am așezat pe o farfurie albă și m-am grăbit să le mănânc calde. Simona a venit în bucătărie și m-a privit contrariată.

— De ce nu mi-ai păstrat și mie?

— M-ai speriat, fir-ar să fie! N-am știut că vei ajunge atât de devreme acasă.

— Am terminat pe ziua de azi. Apropo, sper să nu te întristez, am o veste. U-ad a intrat în insolvență.

— Cine?

— Agenția de publicitate U-ad s-a ocupat de campania lui tata. Ți amintești?

— Te tachinam.

— Nu am chef de glume. Mama unde este?

— Cred că pe afară. Plantează trandafirul cumpărat din piață.

Simona a ieșit enervată din bucătărie. Știa că mama era obsedată de flori și căuta orice pretext să-și piardă timpul prin grădină. Trandafirii nu se plantau niciodată vara. A încercat în zadar să o calmeze.

După masă, am decis să îmi aranjez garderoba. Trebuia să arăt fabulos la birou în fiecare zi. Mă atrăgeau culorile pastelate și lenjeria uni.

Vineri, la ora 10, am intrat în incinta TVI într-o fustă vernil și o cămașă în galben-muștar. Simțeam o bucurie infantilă pășind pe holul televiziunii. În redacția de știri era doar secretara. M-a privit circumspectă.

— Ce doriți?

— Am fost chemată de Lucian Rusu. Lucrez pe monden.

— Birourile lor sunt în spate de tot, pe partea dreaptă. Cum vă numiți?

I-am răspuns răspicat, după care am plecat pe drumul indicat. Pe un birou zăceau câteva reviste ce mi-au părut interesante. Am răsfoit din ele până când o tipă s-a așezat lângă mine. Avea mâna stângă plină de brățări colorate. Zgomotul lor era enervant. Spre surprinderea mea, îmi privea insistent buzele.

— Tu ești noua noastră colegă?

— Da, de astăzi.

— Înțeleg. Mă numesc Dana Rusu și sunt soția lui Lucian.

— Felicitări!

— Suntem căsătoriți de zece ani. Spune-mi despre tine. Ce ai lucrat până acum?

— După terminarea facultății, am decis să-i ajut pe părinți în afacerile lor.

— Să nu spui acest lucru nimănui. Vei stârni o antipatie potrivnică dezvoltării profesionale.

— Sunt imună la așa ceva.

— Ți vreau binele. Ascultă-mi sfatul, te rog.

— Nu-mi place să mint.

— Exact asta ar spune o mincinoasă! Și cum ți-a venit ideea să te angajezi?

— Îmi plac provocările.

— Sper că ești conștientă că aici nu este un concurs de Miss.

— Alt răspuns nu am găsit.

— Redacția noastră este compusă din șase femei minunate și un bărbat.

— El unde este?

— O să-l vezi imediat. Munca noastră are legătură cu bârfele pe care le culegem din auzite. Apoi, urmărim pista furnizată, născocim câteva cuvinte și facem o știre. Aceasta apare pe TV

și, apoi, pe site-ul *tevel.ro*. De multe ori, se întâmplă și invers, dar asta este o altă discuție. Ce spui?

— Sincer, pare interesant.

— *Pe tevel.ro vedetele își trăiesc viața!* Este un slogan gândit de oamenii de la Marketing. Conducerea a decis, după un studiu de piață, să punem accent pe mondenități. Aici mă refer la partea de internet. La televizor se vor vedea în special știrile care țin de politic și administrația locală. Nu avem voie să scriem despre aceste lucruri. E o chestie internă, de acolo vin banii, nu ne băgăm. Când o să-ți vină șeful, o să-ți dea mai multe informații.

Tipa mă trata cu superioritate, iar acest lucru denotă un orgoliu fără măsură. Momentan, nu eram deranjată de această infatuare. Dana mi-a deschis un calculator și mi-a propus să citesc presa online. Era obligatoriu să mă acomodez cu abordarea necesară unui text specific mediului virtual. După câteva minute, începusem să mă plictisesc. Apariția lui Lucian a fost primită cu bucurie. M-a chemat imediat în biroul lui.

— Ce planuri ai pentru sâmbătă?

— Poftim?

— Stai, nu te impacienta! Avem nevoie de tine pentru un interviu cu o vedetă.

— Ce vedetă?

— Un burlac celebru, un cântăreț. Interviul este programat mâine. Ce spui?

— Nu știu ce să zic!

— Ai prefera să faci o corectură pe text?

După zâmbetul care a urmat, mi-am dat seama că ultima frază era o glumă. Când a închis ușa în spatele meu, a urmat o discuție stânjenitoare.

— Lorena, tu știi de ce ți-am oferit această oportunitate de a lucra într-o televiziune?

— Nu aveți destul personal?

— Îmi place că ai simțul umorului. Dar principalul motiv a fost altul. Te-am luat în echipă pentru că am simțit că poți aduce un plus departamentului nostru. CV-ul tău este foarte bun și te-aș întreba, cum de nu te-ai angajat până acum?

— Am așteptat momentul potrivit.

— Mă bucur că te-am luat în echipă.

— Am auzit că ești însurat?

— Să revenim la discuția inițială. Vreau să-i iei interviu acestui cântăreț. Te va însoți un cameraman profesionist, iar Dana te va ajuta să găsești întrebările potrivite. Spune-mi de salariu. La ce te-ai gândit?

— Sinceră să fiu, mi-aș dori 900 de euro.

— Te-ai gândit degeaba la suma asta. Îți oferim 700 și peste trei luni putem renegocia.

— Acum am negociat?

— Da.

— Nu a fost spre beneficiul meu.

— Vrei să lucrezi la noi?

— Negreșit.

— Te las puțin cu Dana și apoi te rog să cobori la Resurse Umane să semnezi contractul.

A urmat o prezentare succintă a regulilor de bază pentru interviul ca gen jurnalistic. Dana m-a sfătuit să adopt o ținută decentă, să nu fiu timidă și să nu mă ating de vreo băutură carbogazoasă. Nimănui nu-i surâde ideea unui râgâit. Să am întotdeauna în poșetă o gumă de mestecat și un prezervativ.

— Ce are prezervativul de-a face?

— Nu vreau să te prind gravidă timp de patru ani, înțelegi?

Interviul trebuia să fie scurt și la obiect, fără divagații inutile, să nu sugereze răspunsul, întrebările să nu fie ipotetice și nici

jignitoare. La întoarcerea în redacție, trebuia să fiu sigură că am aflat tot ceea ce mi-am propus.

— Sunt legată de acest job timp de patru ani?

— Nu, draga mea. Ar fi ideal să aștepti un timp până ajungi cu burta la gură. Mă gândesc că, pentru început, vrei să-ți construiești o carieră de succes.

— Cine nu-și dorește asta?

— Sunt și naive printre noi. În plus, nu vreau să-ți divulg tainele meseriei de jurnalist și apoi să aflu că a fost degeaba. Chiar nu-mi doresc asta, înțelegi?

Răspunsul pozitiv nu a întârziat să apară. Din nou, i-am remarcat privirea spre buzele mele.

— Acum, poți pleca acasă! Mâine-dimineață te va suna cameramanul, care este și un șofer extrem de punctual. Din cauza unor disponibilizări, am fost nevoiți să extindem atribuțiile fiecărui angajat. Vei simți asta pe pielea ta. Trebuie să reții că Mihai Văduva vă așteaptă la ora 11. Am plătit un interviu de 60 de minute.

I-am mulțumit pentru informațiile furnizate și m-am grăbit să ajung la Resurse. Dana m-a oprit.

— Încă o chestie. Să nu încerci să flirtezi cu băiatul acesta!

— Nici nu aveam de gând.

— Ți-am dat un sfat prietenesc.

— Nu am niciun dubiu în privința asta.

Am semnat contractul în grabă și nu am conversat cu fetele din încăpere. În mașină, m-am descălțat de tocurile cui. Încălțăminte a îmi provocase o durere puternică la tendonul lui Ahile. Pe lângă asta, stomacul începuse să scoată sunete ciudate. Trebuia să ajung repede acasă și să mănânc ceva. Mi-am pregătit orez cu gulaș de porc, morcovi și ceapă. L-am condimentat cu piper negru și cimbru.

Am auzit soneria de trezire când eram în cadă. Nu m-am deranjat să o opresc. Picăturile de apă mă atingeau puternic pe

corp, provocându-mi o senzație încântătoare. Îmi plăcea să fiu răsfățată sub duș. Șoferul a sunat când eram deja îmbrăcată. De data asta, nu am pierdut timpul cu alegerea hainelor. Cu o zi înainte, mi-am pus deoparte câteva lucruri. O rochie neagră, cu sutien, dar fără chiloți.

— Nu cred că am avut plăcerea până acum! Eu sunt Cosmin.

— La ce plăcere te referi?

— Poftim?

— Nimic. Să ne grăbim, nu vreau să întârziem.

Am ajuns cu zece minute înainte de ora stabilită. Tânărul Mihai Văduva avea o vilă destul de cochetă. Momentan, era burlac. Ultima lui relație a fost aproape de o logodnă. Apoi a urmat o despărțire cu scandal, iar în presă au apărut multe picanterii din viața celor doi. Mi-a zâmbit seducător.

— Cine sunteți, domnișoară?

— Am venit să vă iau interviul.

— Vreți să vă servesc cu ceva dulce sau, poate, cu o cafea, ceai ori bere?

Am ales o apă plată, iar Cosmin, o cafea. După ce colegul a pus camera pe un stativ și a fixat încadratura într-un plan mediu, puteam porni filmarea.

— Ce a dus la ruperea logodnei?

— Începeți cu întrebările tabu?

— Vă e teamă să răspundeți?

— În primul rând, nu am teamă de nimic. În al doilea rând, am prins-o într-un club sărutându-se cu un bărbat.

— Puteți să ne dați mai multe detalii?

— Voiam să-i fac o surpriză și am căutat-o în *La fette*.

— Spuneți sincer, ați urmărit-o?

— Aveți dreptate, aveam bănuiele legate de fidelitatea ei și am rugat un prieten să o urmărească. Când mi-a trimis pe mobil pozele cu cei doi îndrăgostiți, am venit repede la locul cu pricina.

— Susține că ați bătut-o, este adevărat?

— Este o minciună! Dar recunosc că am fost la un pas să fac asta. I-am surprins într-un moment tandru, când bărbatul se juca cu mâinile pe sutienul ei. Vreți să vă exemplific?

— Cum adică?

Mihai Văduva s-a apropiat și a început imediat să-mi atingă sânii cu ambele mâini. Sfârcurile mi se întăriseră instantaneu.

L-am respins rușinată.

— La această atingere mă refeream.

— Ce planuri aveți la vară?

— Așa de repede treceți la alt subiect? Nu știu, probabil că o să am concerte la Milano și pe Coasta de Azur.

— Care este tariful pentru un concert de două ore?

— Este confidențial!

— Ați înșelat-o vreodată?

— Nu vreau să răspund la provocări.

— Logodnica dvs. susține că nu i-ați fost fidel pe timpul relației.

— Vreți să mă enervați?

— Este doar o întrebare nevinovată.

— Îmi pareți o persoană cinică.

— Sunt în căutarea adevărului.

— Ați ajuns prea târziu la mine. Nu vă pot ajuta.

— Dimpotrivă, îmi sunteți extrem de util.

Mi-am dat rochia jos și m-am așezat goală pe scaun. Sutienul l-am aruncat fără nicio jenă spre cameraman. Impertinența de care am dat dovadă nu s-a oprit aici. Le-am propus imediat bărbaților să se dezbrace. Văduva era deja excitat și nu a părut deranjat de idee. După ce a rămas fără haine, a vrut să mă atingă. Pe un ton ridicat, l-am avertizat să păstreze distanța.

Am depărtat picioarele și i-am privit pe bărbați în ochi. Era un truc pervers pe care nu îl făcusem niciodată. Aveam

gura uscată de emoție. Fiecare mișcare provocatoare isca un suspin în fața mea. Eram o păcătoasă, dar ei nu păreau deranjați de această particularitate. În mod straniu, nu pofteam după atingerea lor și mă mângâiam singură. Fiind privită fățiș, o plăcere nemărginită a pus stăpânire pe tot corpul. M-am oprit când mi-am dat seama că degetele erau reci. I-am îngăduit lui Văduva să se apropie și să mă sărute pe umăr. Total anapoda și pe neașteptate, m-a mușcat viguros de gât. Gestul lui nefiresc m-a făcut să țip. Atunci, am simțit-o pe Simona trăgând de mine.

— Trezirea! Este ora 10 și cred că a venit șoferul. Lori, mă auzi?

— Da! Da!

— Ce faci? Iarăși te masturbezi?

— Nu! De ce zici asta?

— Ai țipat mai devreme și văd că ești transpirată.

— Nu am făcut nimic!

Tremuram toată când am ajuns în baie. Dușul a durat zece minute, iar de îmbrăcat, am făcut-o mult mai repede. De machiaj nu prea aveam nevoie. Am ales să iau rochia neagră, ce zăcea pe un umeraș în dormitor. După ce m-am încălțat cu pantofii gri, am ieșit rapid din casă.

— Nu cred că am avut plăcerea până acum! Numele meu este Costel.

— Poftim?

— Ziceam că mă cheamă Costel. Sunt șoferul și cameramanul tău de astăzi.

— Să ne grăbim, nu vreau să întârziem.

— Desigur, domnișoară! Văd că tot tu ești cea supărată, după ce am așteptat 15 minute în mașină.

— Îmi cer scuze. M-am urnit greu din pat.

Am ajuns în 30 de minute. Era trecut de ora 11, iar Văduva ne aștepta iritat la intrare.